

Nüüd hing-vad i - ni - me - sed, mets, loo-mad, lin-nu - ke - sed, kõik

ilm on ma - ga - mas. Oh tõu - se, meel ja mõ - te nüüd

ü - les, võ - ta et - te, mis Loo - ja mee - le pä - rast on.

2. Kus on nüüd päike jäänud?

Ta on ju looja läinud,
 öö teda asendab.
 Et mingu! Taevaselgus,
 mu kallis päike Jeesus
 ka ööl mu hinge valgustab.

4. Mind tiiva alla võta,

oh Jeesus, hästi kata
 Su kanapojukest.
 Kui kuri tahab neelda,
 siis lase inglid keelda:
 mu laps sa jäta rahule!

3. Jah, looja läinud päike

ja tähtede kuldläige
 ju süttind särama.
 Nii võin ka mina paista,
 kui hädaorust taeva
 mind kutsub Õnnistegija.

5. Ka teil, mu armsad, olgu

hea öö ja ärgu tulgu
 teil häda vaevajaks!
 Head und teil Jumal andku
 ja voodi ümber pangu
 teil inglivägi kaitsejaks.

Viis: "Nun ruhen alle Wälder"

Heinrich Isaac, 1450-1517.

Sõnad: Paul Gerhardt, 1607-1676.